

1.

Slăvit să fie Domnul că din nou ne-a adunat împreună!

Să ne rugăm:

„Doamne, suntem fericiți să fim împreună în prezența Ta. Suntem fericiți să primim dragostea Ta și să-Ți spunem că Te iubim și că ne iubim unii pe alții. Doamne, nu este greu să ne iubim unii pe alții, deoarece Tu ne-ai iubit mai întâi. De aceea Ți mulțumim, Te laudăm și Te binecuvântăm pentru ziua aceasta în care ne-ai adus. Doamne, fiecare dintre noi are propriile poveri în ziua de azi, dar le lăsăm deoparte și privim la Tine, bucurându-ne înaintea Ta. Ți mulțumim că Tu ne-ai dat Numele mare al Domnului Isus, Nume în care ne putem aduna. Ți mulțumim că Tu ni l-ai trimis pe Duhul Sfânt ca să ne învețe toate lucrurile despre Domnul și să ne aducă aminte de tot ce a spus El. Suntem convinși de bunătatea Ta. Știm că Tu ești credincios și ne vei da lucrurile de care avem nevoie. Avem nevoie de cuvinte ale vieții pe care să le vorbim și să le împărtășim împreună. Ți cerem ajutor, Doamne, pentru a vorbi și pentru a traduce în seara aceasta. Cerem binecuvântarea Ta peste noi și suntem foarte siguri că Tu ne vei da ceea ce-Ți cerem în numele Domnului Isus.

Amin.”

Când am început să cuget la lucrurile despre care să vorbesc în perioada cât voi fi aici, Domnul mi-a pus pe inimă două versete din 1 Petru 2:9-10: „*Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.*” Acum voi cita textul acesta înlocuind

persoana a doua cu persoana întâi, deci „noi” în loc de „voi”, deoarece chemarea este și pentru mine, și pentru voi, și pentru toți frații și surorile noastre. Deci: „Sunteți... ca să fiți”. Acestea sunt niște cuvinte foarte practice. De fapt, ambele epistole ale lui Petru sunt foarte practice. Petru vorbește despre cine suntem noi, ne spune cum am ajuns să fim ceea ce suntem, la ce anume suntem chemați și ce trebuie să facem. Dacă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor care este posesiunea lui Dumnezeu, atunci puteți să vestiți însușirile minunate ale Celui ce v-a chemat. Fiecare din acele cuvinte oferă o cheie aparte la modalitatea de vestire a acelor însușiri minunate. În epistola lui, Petru declară ce a făcut Dumnezeu pentru noi ca să vedem chemarea noastră și să o împlinim.

Frați și surori, voi ați fost chemați. 2 Timotei 1:9: „*El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Cristos Isus, înainte de veșnicii.*” „*Ați fost aleși înainte de întemeierea lumii*” spune în Efeseni 1:4. Intenția lui Dumnezeu este să fiți găsiți credincioși. În Apocalipsa 17: 14 spune: „*Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei care sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși...*”

Fraților, ați fost chemați atunci când ați auzit Evanghelia și ați fost mântuiți. Mulți sunt chemați. Răspunzi la chemare spunând „Amin!”, zicând: „Doamne, mântuiește-mă!” L-ai auzit pe Domnul spunând: „Eu am venit ca să caut și să mântuiesc ce era pierdut” și ai spus „Doamne, sunt pierdut, mântuiește-mă!” Deci, nu numai că ai fost chemat; ai și răspuns chemării și ai fost ales. Intenția lui Dumnezeu este să îți împlinești scopul pe care Îl are El cu viața ta prin faptul că Te-a ales, și să fii găsit credincios. Am fost chemați, pur și simplu, deoarece chemarea este adresată în mod general: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.*” Am fost aleși și echipați ca să facem ceea ce Dumnezeu ne-a dat să facem și, de asemenea, cum am citit în Apocalipsa, să fim găsiți credincioși – „*cei care au fost găsiți credincioși*”. Toată puterea lui Dumnezeu ne stă la dispoziție pentru a ne putea împlini chemarea și alegerea noastră. Nu avem nicio scuză dacă neglijăm o mântuire așa de mare. Aș mai avea multe de spus despre acest lucru, dar atunci nu mi-ar mai rămâne timp pentru ceea

ce Domnul mi-a pus pe inimă pentru azi. Deci, vă las să cercetați voi mai departe acest aspect. Este un aspect fundamental.

Să privim la câteva situații despre care Petru spune: „Voi sunteți... ca să fiți”.

1 Petru 1:1: „*Petru, apostol al lui Isus Cristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiati prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul pentru a asculta și a fi stropit cu sângele lui Isus Cristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite!*” Celor care sunt aleși, Petru le scrie să asculte de Isus Cristos și să fie stropiți cu sângele Lui. Scopul pentru care ai fost ales este ca să ascuți. Noi îl iubim pe El, deoarece El ne-a iubit mai întâi. Domnul Isus a zis: „Dacă mă iubiți, veți asculta de Mine.” Suntem chemați să ascultăm de Isus Cristos și să fim stropiți cu sângele Lui – sângele scump al lui Isus, care e răspunsul la orice păcat. Duhul Sfânt realizează în noi lucrarea de sfințire, apelând la acel sânge, și lucrează în noi dreptatea.

În Exod 24:7-8 vedem o paralelă. Moise a luat Cartea Legământului și a citit-o în fața copiilor lui Israel, iar ei au zis: „Vom face tot ce a zis Domnul, vom fi ascultători.” Moise a luat sângele și a stropit poporul zicând: „Iată, sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.” Moise s-a adresat poporului ales. El le-a citit Legea, vechiul legământ, și poporul a spus: „Vom fi ascultători”. Atunci Moise i-a stropit cu sângele de jertfă, ca să-i sfințească, să-i pună deoparte. Noi suntem acum sub un alt legământ, suntem sub legământul harului. În acest legământ nu scrie „Vom asculta și vom face tot ce spune”, ca o condiție pentru a fi în relație cu Dumnezeu, căci noi am fost aleși să avem parte de Evanghelia harului. Sângele prețios a lui Isus Cristos ne este aplicat prin Duhul Sfânt și acest sânge ne sfințește. De asemenea, avem Duhul Sfânt înăuntrul nostru, care ne arată dragostea lui Dumnezeu. Prin același Duh Sfânt, care-și eliberează viața și care lucrează la manifestarea acelei vieți în noi, suntem ascultători. Acesta nu este un lucru greu. „*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu.*” Aceasta nu este o poruncă grea, ci este una imposibilă. Totuși, când auzi acele cuvinte, nu simți ca și cum o povară grea ar fi căzut peste tine, ci simți că îți stă înainte o experiență minunată. Când ajungi să guști acest lucru fie

și numai puțin, constăți cât de plăcut este. Nu este ca și în cazul Legii, care îl amenința pe om cu moartea. Apostolul spune: „*Harul și pacea să vă fie înmulțite.*” Vechiul legământ purta cu el sentimentul de vinovăție, în timp ce noul legământ aduce har și pace. Deci, sunteți aleși ca să ascultați, ca să arătați dragostea pe care o aveți față de Cristos și ca să fiți sfințiți (în duh, suflet și trup).

1 Petru 1:3-4: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Cristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi.*”

1 Petru 1:6-7: „*În aceasta voi vă bucurați mult, măcar ca acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos.*” Ați fost născuți din nou, nu în Adam, așa cum v-ați născut prima dată și ați fost condamnați la moarte, ci în Cristos, Cel care trăiește veșnic, și astfel aveți viața veșnică înăuntrul vostru. Ați fost născuți din nou ca să intrați în viață. „Și aceasta este viața veșnică, să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu” – la această viață ați fost chemați. Aceasta este nădejdea vie care vă stă în față: să-L cunoașteți pe Dumnezeu Tatăl și pe Dumnezeu Fiul și aceasta a ajuns la voi prin învierea lui Isus Cristos din morți. Când El a murit, și voi ați murit. Când El a fost îngropat, și voi ați fost îngropați, iar când El a înviat, și voi ați înviat.

Care a fost scopul a toate acestea? Ați fost născuți din nou ca să obțineți o moștenire. Este ceva ce vă așteaptă: o moștenire veșnică, nestricăcioasă și neîntinată, care nu se poate veșteji. Ați fost născuți din nou ca să moșteniți viața veșnică și aceasta este rezervată pentru voi în cer, cu tot ceea ce înseamnă ea, deși încă de aici, de acum intrăm în ea. Intenția lui Dumnezeu, atunci când v-a înviat împreună cu Cristos, a fost ca să deveniți părtași la moștenirea Lui, să aveți și voi o parte din acea moștenire.

1 Petru 1:5: „*Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi.*” De ce

sunteți păziți? Sunteți păziți în vederea acestei mântuiri. Voi aveți un vrăjmaș. Sunteți înconjurați de îndoieli înăuntru și de temeri în afară. Promisiunile lui Dumnezeu sunt minunate; ele nu sunt doar o listă de lucruri. Dacă vedeți promisiunile lui Dumnezeu, vedeți că toate sunt în Cristos Isus. Căci în Cristos Isus este și începutul, și sfârșitul. Vi s-a dat mântuirea și vi s-a spus să puneți în practică această mântuire, cu frică și cu tremur. Dar voi sunteți păziți de Dumnezeu, sunteți protejați de toată puterea lui Dumnezeu. Nimic nu vă poate împiedica să ajungeți în locul unde Dumnezeu vrea să fiți. Toți vrăjmașii Lui au fost învinși. Domnul Isus a fost așezat mai presus de orice stăpânire, orice domnie și Lui I s-a dat toată puterea în cer și pe pământ. Această putere vă stă la îndemână și sunteți păziți ca să puteți intra în realitatea acestui lucru; nimic nu vă poate împiedica de a ajunge acolo. Frați și surori, dacă ajungem să vedem lucrul acesta, ni se va schimba mult modul în care ne trăim viața. Vrăjmașul îți spune: „Ieri ai căzut, azi ai căzut, vei cădea și mâine; mai bine ai renunța la tot, mai bine ai ceda în fața ispitelor și ți-ai satisface plăcerile, mai bine ai înceta să tot încerci!” Dar aceasta este o minciună, pentru că el este mincinos și tatăl minciunii. Cristos este „da” și „amin”. „Sunt pe deplin încredințat că Cel care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Cristos Isus” și toată puterea lui Dumnezeu susține această promisiune.

1 Petru 1:6: *„În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări.”* Dacă veți înțelege ceea ce tocmai am spus, dacă vă veți da seama că veți ajunge la ținta lui Dumnezeu, dacă veți vedea că toate eșecurile, toate slăbiciunile din voi nu reprezintă obstacole pentru puterea lui Dumnezeu, atunci veți putea să vă bucurați în împrejurările în care vă aflați, chiar dacă acum, pentru o vreme, sunteți întristați prin felurite încercări; și, într-adevăr, avem încercări; o mulțime de încercări; multe neazuri. Și Pavel a avut neazuri, dar el le-a numit niște suferințe trecătoare, de o clipă. Noi suntem tentați să le numim suferințe până la moarte. Pavel a înțeles ceea ce Petru spune aici și, datorită perspectivei pe care a avut-o, el a numit încercările „suferințe ușoare, de o clipă”. Dumnezeu nu aduce niciodată asupra noastră ceva mai mult decât este necesar. Vrăjmașul nu-ți poate face nimic mai mult decât i-a făcut lui Iov – atât cât i-a permis Dumnezeu. Există laudă, slavă și cinste care se pot obține

numai dacă trecem prin aceste suferințe ușoare, de o clipă. Dumnezeu nu tratează cu ușurătate suferințele tale, ci suferă împreună cu tine. Capul din cer suferă împreună cu trupul care este pe pământ. Sunteți încercați și treceți prin suferințe ca să aveți parte de laudă, slavă și cinste (suferințe ușoare, de o clipă, iar la celălalt capăt – o greutate veșnică de slavă). Domnul nu pune niciodată asupra noastră mai mult decât putem purta, cred că toți suntem de acord cu aceasta. Dar El nu ne face să suferim pentru că așa vrea, ci numai pentru ca, în ziua aceea, să I se aducă laudă, slavă și cinste Domnului Isus și, de asemenea, vouă, pentru că și voi sunteți în Cristos. Cristos din voi este nădejdea slavei.

Am putea petrece foarte mult timp analizând cu folos această întrebare epistolă a lui Petru, dar să revenim la textul pe care l-am citit la început de la 1 Petru 2: „*Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.*” Este interesant că în aceste versete Petru vorbește despre aspectul corporativ. O seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor care să fie posesiunea lui Dumnezeu – toate acestea sunt la plural. Dar trebuie să reținem că dacă aceste lucruri nu se realizează în fiecare dintre noi, în mod individual, nu se vor putea realiza nici corporativ. Dacă nu-I dai voie Domnului să lucreze în tine în mod individual, atunci cum va putea El să-L arate pe Cristos în noi în mod corporativ? Deci, nu este ceva ce ți se adresează numai ție, dar începe cu tine. Dacă tu nu ajungi la plinătatea moștenirii tale, atunci vei fi sărac, dar și noi vom fi săraci. Dacă nu ne exercităm funcția de preoți, fiecare în mod individual, atunci nu se va putea arăta în mijlocul nostru preoția corporativă. Dacă sfințenia personală nu este realizată în mod individual în fiecare dintre noi, atunci cum vom putea fi un neam sfânt? Dacă nu ne dăm pe noi înșine Domnului fără nicio rezervă, atunci cum vom putea fi un popor care să fie posesiunea lui Dumnezeu?

Deci, sunt două laturi. Să vorbim acum despre preoția împărătească. Să ne gândim la această preoție atât din perspectiva individuală – cum ne-a chemat și ne-a ales Dumnezeu –, cât și din perspectiva corporativă – cum funcționează, cum se manifestă această preoție. În

Israel, pentru a fi preot, un preot după rânduiala levitică, trebuia să fi fost născut în seminția lui Levi. Mai erau și alții care aveau funcțiuni preoțești: nazireii. După ce își împlineau perioada jurământului sau a legământului lor, își rădeau capul și își puneau părul pe focul care era sub jertfa de mulțumire. Gabaoniții slujeau și ei la templu – cărau apă, lemne. Erau apoi și prorocii și patriarhii, care aveau funcții preoțești. Aveau și ei o slujbă înaintea lui Dumnezeu. De exemplu, Avram a adus jertfe înaintea lui Dumnezeu. Ilie, atunci când prorocii lui Baal au adus jertfe zeului lor, a adus și el jertfă lui Dumnezeu; Manoah, tatăl lui Samson și el a adus jertfe îngerului când acesta l-a anunțat despre nașterea copilului.

Erau mai multe excepții pe care Domnul le-a îngăduit, dar, în general, trebuia să te fii născut levit. Era ceva determinat prin naștere și, de asemenea, prin genealogie. Trebuia nu numai să te fii născut într-o familie preoțească, ci și să ai o genealogie corespunzătoare. Dacă nu se putea afla genealogia ta, erai descalificat. Era nevoie să aparții familiei și seminției corespunzătoare. Ca să fii preot la cort, trebuia să provii din seminția lui Levi, dar din casa lui Aron. Este adevărat că dacă cineva avea vreo defecțiune fizică, nu putea să funcționeze ca preot. Oricum, dreptul cuiva la preoție era asigurat prin faptul că s-a născut în familia corespunzătoare și avea genealogia corespunzătoare. Dacă se putea stabili că are aceste două lucruri, atunci nimeni nu putea pune sub semnul întrebării dreptul lui la preoție. Domnul Isus este Marele nostru Preot, iar noi am fost născuți în familia Lui. Împăratul avea o familie împărătească. Dacă erai unul din copiii lui, automat făceai parte din familia împărătească. Voi v-ați născut în Împărăția Domnului Universului, Cel care este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Ați fost mântuiți, ați fost născuți din nou prin Cristos, Duhul Sfânt locuiește în voi. Dacă aveți viața împărătească în voi, dacă Împăratul Universului și-a făcut locuința în voi, atunci aveți autoritatea de a face voia Lui, de a vesti vrednicia Lui, valoarea Lui, aveți autoritatea de a arăta dragostea Lui, de a-i chema pe oameni la pocăință, aveți autoritatea de a manifesta viața.

Voi ați fost născuți din nou într-o familie împărătească, ați fost născuți în trupul lui Cristos. Aveți toată autoritatea acum de a-L arăta pe Cristos așa cum El S-a arătat când a fost aici pe pământ. Niciunul

dintre noi nu poate să-L arate în întregime pe Cristos, dar slăvit să fie Dumnezeu că, împreună, putem să-L arătăm pe Cristos. Noi avem această autoritate de a trăi viața Lui. Nu trebuie să ne lăsăm învinși, copleșiți de vrăjmaș, pentru că Domnul nu a fost învins. Avem această autoritate de a merge încoace și încolo făcând bine, pentru că aceasta a făcut și Domnul. Nu trebuie să ne temem că nu vom fi în stare să facem ceea ce El ne-a chemat să facem. Nu trebuie să ne fie frică de carnea noastră. Tot ceea ce avem de făcut în legătură cu carnea noastră este să facem ce ne-a spus El: să ne lepădăm de noi înșine, să ne luăm crucea în fiecare zi și să-L urmăm pe El. Nu trebuie să ascultăm de vrăjmaș atunci când ne ispitește și să cădem, pentru că Domnul niciodată nu a căzut când a fost ispitit. El este Cel Viu din tine. El este împărat, deci și noi avem autoritate împărătească, ba avem chiar și numele Împăratului – suntem creștini. Fratele nostru mai mare, Domnul Isus, Cel căruia nu-I este rușine să ne numească frați, este Marele nostru Preot. Noi am fost născuți în familia corespunzătoare, avem genealogia corespunzătoare, avem viața veșnică în noi, prin Duhul Sfânt, ca să facem ceea ce El ne dă să facem; și suntem chemați să fim preoți.

Să citim de la Evrei 5:4: *„Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aron.”* Aron a fost chemat, și la fel sunteți și voi. Evrei 5:5-10: *„Tot așa, nici Cristos nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.» Și, cum zice iarăși, într-alt loc: «Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.»”* El este Acela care, în zilele Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-l izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot „după rânduiala lui Melhisedec.” Am vorbit mai înainte despre această preoție și voi mai vorbi despre ea astăzi, dar lucrul principal la care doresc să cugetați și când ajungeți acasă este acesta: voi ați fost chemați să fiți preoți. Este o chemare veșnică, permanentă, irevocabilă la a fi o preoție împărătească. Aveți autoritatea de a acționa în tot ceea ce știți că este

conform voci Lui. Puteți să-i aduceți pe oameni la Dumnezeu, puteți să-i încurajați și să-i întăriți prin puterea vieții, puteți să-i ajutați să-și rezolve problema păcatelor lor, puteți, prin acțiunile voastre, să le arătați dragostea Domnului pentru ei. Dumnezeu are această dorință de a-L arăta pe Cristos lumii, în voi și prin voi. Voi și eu avem toată autoritatea Capului de a acționa în interesul Lui aici pe pământ. Multe lucruri sunt scrise în Scriptură legate de voia lui Dumnezeu și în toate acele lucruri aveți autoritatea de a acționa atunci când Duhul Sfânt vă îndeamnă. Noi suntem ambasadori ai lui Cristos. Ambasadorul duce cuvânt de la națiunea de unde provine el la oamenii la care a fost trimis.

Domnul știe cum să ne trezească înăuntrul nostru când vrea să ne dea să facem ceva. Ți-a spus vreodată Domnul să faci ceva, când ție ți-a fost frică să faci acel lucru? Când Dumnezeu îți spune să faci ceva, atunci probabil că *ar trebui* să-ți fie frică, pentru că Dumnezeu este puternic în vorbe și în fapte, El este neînfricat, în timp ce noi suntem fricoși. El iubește întreaga lume; noi ne iubim pe noi înșine. Dumnezeu este complet diferit de noi. Dar apostolul Pavel a spus: „*Când sunt slab, atunci sunt tare.*” Cristos din voi este Cel care lucrează și voința, și înfăptuirea. Dacă suntem hotărâți în inima noastră să facem ceea ce ne dă El de făcut, indiferent dacă ne gândim că lucrul acela va ieși bine pentru noi sau nu, trebuie să ne aducem aminte că toată autoritatea ne este dată ca să împlinim cuvintele Lui; de asemenea, este bine dacă ne aducem aminte de acele cuvinte care spun că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce sunt chemați de Dumnezeu, al celor ce sunt chemați după planul Său. Va fi suferință? Desigur că va fi, căci la aceasta am fost chemați. Fratele Lance Lambert a spus că viața creștină nu funcționează cu adevărat până când nu ajungi să fi o jertfă vie.

Dacă vrei să vezi ce înseamnă o jertfă vie, uită-te la viața Domnului Isus. El a avut bucurie, pace, a fost iubit și Și-a manifestat dragostea. S-a bucurat de multe lucruri. E adevărat că El a fost om al durerii și obișnuit cu suferința, dar copilașilor le plăcea să fie în preajma Lui; păcătoșilor le plăcea să fie în prejma Lui. Singura acuzație împotriva Lui care s-a dovedit adevărată a fost aceea că El era prietenul păcătoșilor – adică Se asocia cu oameni ca voi și ca mine. Nu încapе însă nicio îndoială că El a făcut voia lui Dumnezeu. „Iată,

în sulul cărții este scris despre Mine: „*Mă desfățez în a face voia Ta, Dumnezeuule*” (Psalmul 40:8, NASB). El a învățat ascultarea și noi, de asemenea, trebuie să învățăm ascultarea.

Atunci când încercăm să fim ascultători, descoperim cât de reci sunt inimile noastre și ne spunem: „Nu pot, este prea greu.” Dar nu te opri atunci, căci acela este un punct greșit în care să te oprești. Nu te da bătut, din cauză că nu poți să faci un anumit lucru. Căci când ești slab, atunci ești tare. Este în Biblie o rugăciune scurtă, dar foarte eficientă, și anume: „Doamne, scapă-mă!” Să-I spunem: „Ajută-mă, Doamne! Știu că voia Ta este bună, știu că ceea ce Tu spui este drept, dar eu pur și simplu nu pot să fac lucrul acela.” Noi avem acces la tronul harului.

Evrei 4:15-16: „*Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.*” E o experiență așa de minunată să poți veni dimineața înaintea Domnului și să-I spui: „Doamne, ajută-mă! Cum pot să fac ceea ce Tu m-ai chemat să fac? Toate alegerile pe care le pot face am par a fi rele.” Ce faci atunci când toate alegerile care îți stau în față sunt rele, sau când toți din jurul tău îți spun să faci ceva, chiar dacă este un lucru rău? Îți spun ce să faci: nu face acel lucru, ci du-te la tronul harului și spune: „Doamne, ajută-mă! Aceasta este o vreme de nevoie. „Doamne, am nevoie de Tine!” Niciodată nu ești chemat să păcătuiești și niciodată nu ești chemat să-l înfăptuiești pe cel mai mic dintre două rele. Uneori trebuie să fugi. Uneori trebuie pur și simplu să nu faci nimic, dar niciodată nu ești chemat să alegi pe cel mai mic dintre două rele. Este aici un lucru uimitor: un Mare Preot împărătesc, Împăratul universului, care este smerit! La această demnitate împărătească ai fost tu chemat. Aceasta este autoritatea care ți-a fost dată pentru a-i aduce pe oameni la Cristos – pe cei care sunt mântuiți și pe cei care nu sunt mântuiți, pe frații și surorile tale, precum și pe cei care sunt pierduți. Această preoție la care ești chemat nu îți este dată pentru tine, ci, ca și celelalte daruri ale Duhului Sfânt, este dată în folosul altora. Faptul de a fi împărat nu este atât de mult pentru tine, ci pentru cei din jurul tău; este pentru a duce autoritatea Împăratului

într-o anumită situație în care te afli, întocmai cum a făcut și Domnul Isus. El a fost răstignit pentru noi, nu a fost răstignit pentru Sine Însuși. El a devenit un Mare Preot milos și plin de înțelegere, pentru noi. El a venit aici în folosul altora. Domnul Isus Cristos nu a fost făcut doar ca Fiul al Lui Dumnezeu, ci El a fost Fiul lui Dumnezeu. Unii cred că Melhisedec, din Vechiul Testament, a fost o arătare a Domnului Isus și cu siguranță că descrierea lui Melhisedec nu se poate aplica altcuiva decât Domnului Isus. (Melhisedec, „împărat al dreptății, împărat al păcii, fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții.”)

Nu ai nevoie de un preot pământesc care să se ocupe de păcatele tale, nu ai nevoie de jertfe ca să fie îndepărtat păcatul tău. Sângele Domnului Isus Cristos este răspunsul.

1 Ioan 2:1: „*Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți.*” Ioan era deja bătrân când a scris acestea. Când ești bătrân, atunci toți ceilalți sunt copilași. Deci: „*Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos Cel drept.*” Avem un Avocat acolo, pe Domnul Isus Cristos, Marele Preot care răspunde părășului nostru ce ne părăște zi și noapte pentru păcatele noastre. Mijlocirea Domnului Isus este suficientă. Este adevărat că suntem chemați să ne mărturisim păcatele unii altora și, de asemenea, suntem chemați să ne rugăm unii pentru alții, dar nu din cauza pedepsei păcatului nostru, pentru că aceasta a fost rezolvată de Domnul Isus. Vă aduceți aminte când apare Melhisedec în Biblie – atunci când Avraam se întoarce de la înfrângerea împăraților, după ce l-a scăpat pe Lot. Avraam a fost întâmpinat de Melhisedec cu pâine și vin. Știți că după aceea a ieșit în întâmpinarea lui Avram împăratul Sodomei spunându-i: „*Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine*”, dar Avraam i-a răspuns: „*jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău... ca să nu zici: «Am îmbogățit pe Avraam.» Nimic pentru mine!*” Avraam luase câțiva oameni din casa lui cu care a mers și i-a înfrânt pe acei împărați. I-a nimicit și a adus totul înapoi. După aceea, a fost pus la încercare și a trecut testul – și cel al bătliei, și cel al biruinței. Le-a trecut pe amândouă, dar era obosit.

Frații voștri sunt într-o mare luptă. Sunt mulți vrăjmași. Este și multă biruință. După biruință apare testul. Uneori, testul este mai

greu decât lupta. Așa e? Dar vă spun un lucru: noi ne putem înviora, binecuvânta și restabili unii pe alții, putem duce Masa Domnului fraților noștri sau îi putem aduce pe ei la Masa Domnului, putem împărtăși binecuvântarea Domnului, tăria Domnului atunci când frângem pâinea și când bem din pahar. E ceva foarte practic. Este fratele tău obosit, epuizat? Are de dus o luptă grea? A fost rănit în lupta aceasta? Puțini oameni ajung angajați într-o luptă reală fără să se aleagă măcar cu câteva răni. Slăvit să fie Dumnezeu dacă nu ai parte de așa ceva! Dar rușinea să fie asupra capului tău dacă nu ai intrat în luptă ca să te cruți, să nu ai de suferit!

Noi putem să ne slujim unii altora, putem să ne înviorăm și să ne întărim unii pe alții. Ca preoți, putem să ne restabilim unii pe alții. Ne este dat să ne binecuvântăm unii pe alții cu marea binecuvântare a lui Dumnezeu. El este un mare Împărat și are la dispoziție toate binecuvântările Universului: dragoste, bucurie, pace, răbdare, blândețe, îndelungă răbdare, îmbărbătare, mângâiere. Toate acestea vă aparțin și puteți să vi le dați unii altora. E adevărat că puteți să-i scăpați pe cei care se îndreaptă spre pierzare, să vă îngrijiți de cei care se află pe drumul morții, dar, de asemenea, puteți să-i îmbărbătați pe frații voștri. Voi aveți acces la acele lucruri de care frații voștri au nevoie. „Ce pot să fac eu? Eu sunt doar „eu”! Jalnic, jalnic! Și asta din cauză că nu vedem cine suntem. Noi suntem o preoție împărătească. Știu ce înseamnă să fii copleșit de nevoia din jur, dar atunci când sunt copleșit de acea nevoie, aceasta este din cauză că nu am credință. Dumnezeu nu a ajuns strâmtorat. Contul bancar al lui Dumnezeu nu s-a golit. Eu sunt golit de răbdare, pace, dragoste, bucurie, dar în prezența lui Dumnezeu este belșug de bucurie. El este Împăratul dreptății, Împăratul păcii. El este Cel care îți înviorază sufletul. El este Marele Doctor. Ai la dispoziție resursele necesare pentru a face ceea ce ai fost chemat să faci. Această preoție este ceva viu și activ și prin ea suntem o mare mărturie pentru lume. *„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”*

Toate aceste lucruri pe care le-am menționat sunt doar manifestarea acelei dragoste. Trebuie să ne aducem aminte unii altora deseori că noi suntem de viță împărătească, dar nu așa cum lumea vede pe cineva de viță împărătească – ca pe niște persoane care

trebuie să fie îngrijite și să li se slujească. Împărații pământului au o împărăție foarte anemică. David nu a fost un astfel de împărat; el a știut ce înseamnă să trăiești într-o peșteră alături de popor. Domnul Isus a știut ce înseamnă aceasta; a știut ce înseamnă să fii sărac, obosit, asuprit, ce înseamnă să fii cel mai mic în mijlocul unui popor mic. Spița împărătească a Domnului Isus este magnifică, umanitatea Lui este reală. El este un om adevărat, nu ca împărații acestui pământ. Așa suntem și noi, la aceasta am fost chemați. E nevoie să ne trezim unii pe alții, trebuie ca deseori să ne scuturăm unii pe alții, trebuie să fim preocupați de acest lucru, și anume de a ne aduce aminte unii altora cine suntem noi. Nu e nevoie de mult pentru a face aceasta. Chiar și atunci când ne întâlnim unii cu alții ne aducem aminte cine suntem. Unul dintre marele avantaje ale străngerii noastre laolaltă este faptul că ne aducem aminte cine suntem noi în realitate, la ce suntem chemați. Dar aceasta se poate realiza numai când căutăm să-L vedem pe Cristos, care este nădejdea slavei; să-L vedem unii în alții. Dacă îl vedem pe El, totul e minunat. Dacă vedem lucrul acesta, este măreț.

Dacă ne uităm unii la alții, dar nu vedem cine suntem pe pământ, ci vedem cine suntem în Cristos, atunci se schimbă complet lucrurile. Noi putem să-i înviorăm, să-i îmborsăvim pe slujitorii Domnului. Cunoașteți pilda aceea cu slujitorul al cărui stăpân a plecat într-o călătorie – se găsește în Luca 12:35-38: *„Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun ca el se va încinge, îi va pune să șadă la masă și se va apropia să le slujească. Fie că vine la a doua strajă din noapte, fie că vine la a treia strajă, ferice de robii aceia dacă-i va găsi veghind!”* Domnul vine în curând, fraților, și răsplata Lui este cu El.

Citim acum de la versetul 42 la 48: *Și Domnul a zis: „Cine este ispravnicul credincios și înțelept pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toată avuția sa. Dar dacă robul acela zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină»; dacă va începe să bată pe slugi și pe slujnice, să mănânce, să bea și să se îmbete, stăpânul*

robului acela va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul în care nu știe și-l va tăia în bucăți; și soarta lui va fi soarta celor necredincioși în lucrul încredințat lor. Robul acela, care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult.”

Fraților, să nu fim găsiți bătându-i pe slujitorii Domnului, tovarășii noștri, mâncând, hrănindu-ne pe noi înșine, îmbătându-ne, ci trebuie să ne purtăm de grijă unii altora. Domnul va veni foarte curând și, într-adevăr, răsplata Lui este cu El.

2.

Am vorbit despre aspectul individual al preoției împărătești. Să trecem acum la aspectul corporativ al preoției. Aș vrea să vorbesc despre trei împărați ai lui Iuda: David, Ezechia și Ozia. Aceștia au fost trei împărați buni.

Să începem cu Ozia. Putem citi despre Ozia în 2 Cronici, capitolul 26. Ozia a făcut multe lucruri bune. În general, putem spune că el a fost un împărat bun. Poporul a avut de câștigat de pe urma faptului că el a fost împărat. I-a păzit de popoarele din jur, luptând împotriva filistenilor, a amoniților, a arabilor și a maoniților și a ieșit biruitor din aceste lupte. De asemenea, a fost un mare ziditor de cetăți, fortărețe, turnuri; Scriptura spune, de asemenea, că îi plăcea lucrarea pământului. Îi plăceau animalele, avea multe vite. A făcut multe cisterne cu apă, nu doar pentru animalele sale, ci și pentru cele sălbatice. A avut o armată mare, multe arme de război, ținând astfel în siguranță pe poporul Domnului. A ajutat poporul Domnului să prospere, aducând multe bogății țării. Era mare bucurie în țară pe vremea lui. Și, spune Scriptura, Domnul „l-a făcut să propășească”. Să citim de la 2 Cronici 26:15: *„A făcut la Ierusalim mașini iscodite de un meșter care aveau să fie așezate pe turnuri și pe unghiuri, ca să arunce săgeți și pietre mari. Faima lui s-a întins până departe, căci a fost ajutat în chip minunat, până ce a ajuns foarte puternic.”* El a fost un mare împărat. A zidit poporul Domnului; lucrurile Domnului erau prețioase pentru el; a fost ajutat în chip minunat de Dumnezeu.

Ozia a fost unul dintre acei oameni care par a reuși în tot ce fac. A știut că era împărat și a știut, de asemenea, să se folosească de faptul că era împărat, căutând atât binele lui, cât și pe cel al poporului lui Dumnezeu. Domnul l-a ajutat în chip minunat să facă toate aceste lucruri bune. Cred că tuturor ne-ar fi plăcut de Ozia, mai ales celor care se ocupă de agricultură, căci nu am mai auzit de un alt împărat căruia să îi fi plăcut pământul. Aș spune chiar că ceea ce a făcut el a fost bun și